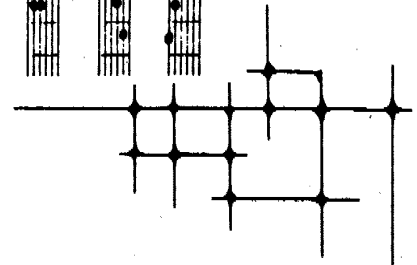
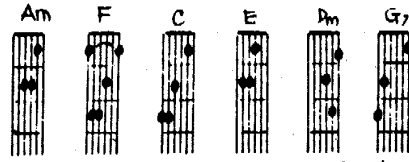

BÊN CẦU BIÊN GIỚI

Phạm Duy

Ngững đây tôi bỗng bên giếng nước lừ, Cầu dao ngỡ ngỡ đôi xuyên giếng sông sâu
 Sầu vương theo gió xuôi về cuối trời, một vầng sao thưở chôn lãng củ quê xưa.
 Nước giếng chứa hạt sương sầu lữ thứ, hồn theo cánh gió quên tình, xa xưa.
 Cuối xanh như lá thu rụng cuối mùa, mong về đêm đêm kết vầng trăng ngàn năm tho
 Em đến bên tôi, một chiều khi nắng phớt rồi, nắng ử ngỡ ngỡ bên chiếc cầu biên giới, xa
 xa, thoáng dần trầm vô tư, dấu dầy, dáng nuyến đến duyên xưa, bên cầu biên giới
 tôi lặng nghe giếng đôi, từ từ trời. Sông nước xa xôi, mây núi khắp nơi không ^{một đôi}
 lời. ôi giấc mơ qua, mong đôi phiêu vãng giang hồ, sông trong lòng người đẹp Tô
 Châu, trảy tả chắt bên giếng sông. Da. NUBE, những đêm sáng sao những
 tưởng quê xa với, hương trời vẫn mê mãi, đôi tôi sao vẫn còn biên giới, lòng
 tôi sao vẫn ngỡ ngỡ nơi đây, ôi giếng tóc êm đêm, ôi lã? mắt đêm chôn đôi phong sương cũ
 chỉ là thưở nhớ. mong bên năm xưa, chỉ là mơ qua